

Intervenció del president de la Generalitat al ple monogràfic sobre l'agenda social i la recuperació de la convivència

Parlament de Catalunya, 10 d'octubre de 2018

Ara pensava, torna't a mirar el títol d'aquesta exposició: agenda social i recuperació de la convivència. Just després del que vostè acaba de proferir aquí, alguna cosa ha fallat. O ha fallat el títol o la seva exposició.

La veritat és que quan vostès van sol·licitar aquest ple, vaig pensar que potser havia arribat l'hora del canvi. Del seu canvi, és clar. Vaig pensar que potser certament havien decidit reconduir la seva obsessió pel monotema i que estaven ara disposats a fer propostes i una activitat parlamentària constructiva. Vaig pensar, faran la prioritització de l'agenda social, faran aquestes propostes. Sobre pobresa energètica, habitatge, millora del sistema de finançament, recuperació de les competències, una petició de retirada de les suspensions del TC a les lleis de caràcter social... Pensava que sí, que certamen, que vostès es preocupaven per la convivència i el benestar dels ciutadans. Bé, error, està claríssim que m'he equivocat.

Vostès, un cop més, com cada dia i cada setmana, han vingut amb la seva estratègia d'enrocament i de desgast total. Segurament, era lògic que avui farien aquest discurs. Quan un grup o un partit s'ha creat amb l'únic objectiu de crispar i cercar la fractura, és molt difícil fer cap proposta en positiu i que no es dediqui sistemàticament a mirar d'esmicolar el consens i, precisament, la convivència.

De fet, recordo que la senyora Arrimadas no es va voler ni reunir amb mi al Palau de la Generalitat. Va venir el senyor Albiol al palau de la Generalitat. Tots, excepte vostès.

I és clar, ara es fa una mica estrany —per no dir sospitós— que s'exclamin sobre la fractura social i el desgast de la convivència. De fet si realment els preocupes aquest tema tenen ocasions, dia sí dia també, tenen una cosa molt senzilla, corregint el seu exemple i la seva actitud en aquesta Cambra. O parlant, jo tinc les portes del Palau obertes, parlem quan vulguin.

Insisteixo: tinc la porta oberta per parlar no només d'aquest tema. Sinó també dels presos polítics, dels exiliats i de com acordem exercir el dret d'autodeterminació de Catalunya. Perquè aquests són els temes. O, si vol també, dels dèficits crònics que pateixen les institucions catalanes i, en conseqüència la societat. Perquè finalment que tinguem un millor o pitjor sistema de finançament no afecta les institucions catalanes, afecta la gent. I ens impedeix per exemple fer un bon pla d'inversió pública en serveis socials i infraestructures.

En la petició que van registrar per fer aquest debat monogràfic, vostès reconeixien aquest dèficit d'una manera molt clara i, potser, sense ni adonar-se'n. Parlant de la possible absència de pressupost pel retard en la formació d'un govern aquesta legislatura -oblidant-se, és clar,

del 155, del qual vostès en són uns dels còmplices-, deien: “Aquesta circumstància agreuja els problemes dels catalans, per no poder disposar de tots els recursos generats per emprendre i reforçar les polítiques i mesures necessàries en aquests moments.”

Això ha estat bé. Els agraeixo aquest reconeixement que han presentat per escrit. I és que és així, no podem disposar dels recursos generats per a fer les polítiques socials i de modernització del país que voldríem. I és una llàstima que no aboquem tota aquesta cambra focalitzar-nos sobre aquesta situació i a millorar aquesta situació absolutament insostenible per aquest país.

Quan vaig a reunions amb empresaris els explico sempre el mateix: imagini's la seva empresa que parteix cada any amb un menys 8 per cent. Menys 8 per cent per poder fer polítiques de formació dels seus empleats, per poder modernitzar les instal·lacions, per poder retenir el talent de la seva gent, per assegurar les pensions dels seus treballadors. Seria sostenible aquesta empresa? Això és el que passa a Catalunya en gran.

Però a vostès no els hem vist mai en la reivindicació d'un finançament just. Sempre el menyspreen. Mai han estat al costat de la reivindicació d'un finançament just i això sí que afecta el benestar de la gent. Tot això que sempre ens solen retreure amb un finançament just ja no ens les podrien retreure. No estan aquí ni en el pacte fiscal o un concert econòmic per a Catalunya. En qualsevol cas ja saben que aquesta no és la nostra solució, però si parlen de les limitacions de finançament de Catalunya, siguin conseqüents i proposin una resposta i proposin al govern espanyol una solució. Quina és la proposta de Ciutadans per arreglar el dèficit fiscal d'aquest país? Quina és? No l'hem llegida mai.

Vostès acusen el procés democràtic i pacífic cap a la independència de ser el causant de tots els mals d'aquest país que, d'altra banda, marxa, i ho hem vist amb les xifres, econòmicament bé amb els millors resultats des de fa anys i de manera continuada. I és clar, si l'economia va bé, i el país tira endavant, com seguim mantenint aquesta estratègia de confrontació que vostès volen mantenir. Doncs carregar-li al procés d'independència les Deu plagues d'Egipte. Què hi farem! Estem acostumats, venim aquí cada sessió i és una no va sessió de plagues d'Egipte que ens llencen sobre i que nosaltres suportarem amb una paciència bíblica.

Però no s'enganyin. Vostès parteixen d'un engany. Aquest no és un país immadur, desvalgut, incapaç, que no es pot permetre un debat públic sobre el seu futur. Precisament és un país que està en les millors condicions per tenir un debat polític de fons. Fem el debat sobre la independència, si ens convé o no ens convé. Ens convé o no ens convé ser independents? Tindríem una millor educació si fóssim independents? Tindríem una millor sanitat? Unes millors infraestructures? Fem-lo, aquest debat. L'accepten?

La cohesió social, la convivència, el benestar, la igualtat, la justícia... tot això no depèn del debat democràtic i pacífic sobre l'autodeterminació, la independència, el federalisme o com suposo que vostès volen, la dissolució autonòmica. O volen els de VOX, ja no sé quin dels dos. Aquest debat -i fins i tot, la pugna política- no posa en risc tot això. No ha passat enlloc on s'ha exercit el dret de l'autodeterminació. No ha passat al Quebec, no ha passat a Escòcia.

I li poso dos països on van guanyar els unionistes. Per tant, si quan fem un referèndum guanyen els unionistes, per què no el fem? Per què els fa por?

Insisteixo, la fractura social no vindrà mai per un debat polític. La fractura en un país és filla del silenci, de l'absència de debat i de la vulneració dels drets més bàsics de la democràcia. Això sí que fractura. Quan no et deixen parlar, quan t'envien a la presó, quan t'envien a l'exili. Això sí que fractura.

La cohesió i la convivència no depèn tampoc de la voluntat majoritària d'exercir un dret universal reconegut, fins i tot, per la Constitució espanyola a través dels tractats internacionals subscrits. La cohesió, la convivència i el benestar dels ciutadans depèn de les seves condicions de vida, de que tots tinguin les mateixes oportunitats, de l'atenció i la cura que les institucions tinguin vers els més desafavorits i desvalguts. I si alguna cosa s'ha autoproposat aquest govern des del primer dia posant les persones al centre del debat és que totes les persones tinguin les possibilitats per poder tirar endavant seu projecte de vida, arreu del país, perquè volem un país sostenible. I si vols tirar endavant als Pirineus, a les Terres de l'Ebre, a la Catalunya central, a Barcelona o a Badalona tinguis totes les oportunitats per fer-ho. I que no depengui de les teves condicions socials, econòmiques ni físiques. Totes les persones. Tothom ha de poder tenir l'autonomia per poder tirar endavant el seu projecte de vida.

Fins ara, qui ha posat en risc la cohesió i la convivència dels catalans de manera absolutament irresponsable, ha estat un govern espanyol, a qui vostès van donar suport en la seva croada contra els drets civils i les llibertats, en els atacs contra l'autogovern, en la irresponsable carrera per arribar primers a la meta de l'espanyolisme més ranci. Meta en la qual els he de dir que hi ha un concurs sempre competitiu. Mai saps si els que volen arribar primer són vostès, és el PP, és el PSOE, és VOX. Hi ha una cursa a veure qui arriba primer.

Qui ha posat en risc la cohesió i la convivència, i ho hem llegit aquests dies amb unes notícies que ens han escruixit, ha estat un estat i una monarquia, s'imaginem la reina d'Anglaterra trucant les empreses angleses o escoceses perquè marxessin del país? Una monarquia que ha fet xantatge a les empreses i als bancs perquè marxessin de Catalunya mirant de provocar una crisi social i econòmica que, per la seva desgràcia, no es va produir, però que després atribueixen als independentistes per poder-los posar-los a la presó. És pervers. El que està passant aquí té una perversió absoluta, perquè té aquest fi, acabar amb unes persones que defensen una idea. Té aquest fi. I tot això és el que en diem la causa general contra l'independentisme del qual aquests llaços grocs en són l'efecte visible, de la punta de l'iceberg. Però a sota hi ha milers de catalans investigats, processats.

Sincerament el que s'ha llegit aquests dies la implicació de la Zarzuela i la Moncloa en aquesta operació ja em perdonaran però és que ha arribat a un grau d'indecència i de comportament mafiós.

I vostès donant suport a aquesta actitud els allunyarà sempre de poder governar les institucions d'aquest país. Realment vostès volen governar algun dia amb la voluntat de millorar la vida dels ciutadans? Doncs comencin a fer propostes, a dialogar, a col·laborar amb

la resta, a rebaixar la virulència de les seves intervencions, a deixar de crispar. Facin una política més europea. Els ho recomano molt sincerament.

Saben perfectament què defensem: que la solució de fons, la més realista i transformadora, per al benestar, la convivència i la cohesió es diu República Catalana. En aquest moment d'involució democràtica a l'estat espanyol, és l'única garantia de benestar pels 7 milions i mig de catalans. Té un nom molt senzill, es diu independència.

Puc entendre que vostès no ho comparteixin. I, mirin, em sembla perfecte. La democràcia és així. Ara sí que em sembla que puc demanar-los que si realment volen aportar solucions i millorar alguna cosa, entrin a un debat lliure d'amenaques, de xantatges, d'intimidacions. Prou d'amenaçar-nos amb presons i el 155. És que ja hi són a la presó, és que ja hi són a l'exili. I vostès no paren d'amenaçar-nos amb això quan nosaltres només volem tenir un debat pacífic i democràtic. Siguin valents. Disputem les idees en democràcia, fem aquest debat sobre què convé a aquest país, sobre la independència. Fem-lo? I no tinguin por mai de les urnes. No tinguin por de quan el poble s'expressa lliurement a través de les urnes. Mai, no els faci por.

La solució al problema de convivència que vostès volen fer creure segur que no passarà mai per la crispació que el seu grup aporta a la política catalana. Ho acaba d'exemplificar ara mateix i cada setmana. Parlant amb aquest menyspreu, aquesta absència de respecte institucional i personal. Insisteixo, trobin un altre to. Vostè creu que el conseller Bargalló mereix el to amb el qual vostè s'hi ha adreçat avui? De debò, pensin si poden trobar un altre to. Probablement també viuran millor si el troben.

Els poso un exemple. Qui vol fracturar són els que van dir que volien sortir d'Europa i de l'Espai Schengen perquè no estaven d'acord amb la decisió judicial d'un tribunal alemany. Això s'ha arribat a dir. I l'actitud que ha tingut el govern espanyol del PP amb vostès com a socis de viatge aquests últims anys sí que ha posat en risc la permanència a la Unió Europea. Segur que ho saben que Espanya és campiona en incompliments de normativa comunitària. Això sí que és un risc. Nosaltres no el volem córrer.

I cada vegada es demostra més que la millor manera per assegurar la permanència dels catalans a la Unió Europea, als valors europeus, és amb una República independent i no amb aquest estat espanyol. Perquè la imatge de desprestigi a què han abocat Espanya amb la seva actitud autoritària és extraordinària.

Europa veu espantada com es persegueixen polítics honorables i demòcrates, com s'atempta, començant pel ministre d'Exteriors, que va dir dedicaré el 100 per cent del meu temps a combatre les idees de l'independentisme. Tenim un ministre que dedica el 100 per cent del seu temps a combatre les idees de l'independentisme, i el paguem. Increïble. Com s'atempta contra la separació de poders, com el franquisme reemergeix i campa impune pel Valle de los Caídos. Europa no entén res, ni accepta la deriva autoritària d'aquest estat espanyol.

De fet ja no han aconseguit ni tan sols preservar la imatge de la monarquia. Ni del rei emèrit, ni del rei actual, ni de cap dels membres de la seva família. Si volen evitar fractures, comencin,

si us plau, a actuar de manera diferent perquè ho han espatllat gairebé tot. Recorden que els catalans havíem de navegar per l'univers eternament amb la independència? Doncs ja podem córrer a fer efectiva la República, abans que vostès no ens treguin de Schengen o de la Unió Europea.

Al cap i a la fi, és allà, és a Europa, i jo sé que els hi cou, jo sé que a vostès també els provoca una complexitat irresoluble veure que els nostres exiliats es poden moure lliurement per tots els països d'Europa i en canvi no poden venir aquí els posarien a la presó. Ja sé que no ho entenen, perquè no ho entén ningú. És allà, és a Europa on s'ha desmuntat el relat fictici del jutge Llarena i, amb ell, el de la separació de poders a l'estat. Perquè això no és només un tema judicial, és un aorquestració del conjunt de l'estat. És tot l'estat el que ha obert les clavegueres per acabar amb una idea.

Què aporten vostès en positiu? Quina és la seva contribució per superar aquesta suposada fractura de què parlen? De tot el seu discurs, quina part del seu discurs em puc agafar per dir, anem a construir sobre això, quan tot han sigut retrets i menyspreus. Què han fet vostès per enfrontar-se al conflicte d'una manera dialogada? Per trobar una solució política a un problema polític.

Deixin-me, tanmateix, malgrat les evidents intencions del seu grup que els expliqui les prioritats del govern que presideixo. Perquè jo sí que m'he cregut el títol del que avui anàvem a debatre.

Es tracta d'avançar cap a un país més lliure que garanteixi la igualtat d'oportunitats per a tots els ciutadans. Tenim els elements bàsics per fer-ho possible. Si més no, els ingredients imprescindibles: una ciutadania emprenedora i activa, un territori ric i divers, un teixit empresarial i associatiu potent i unes institucions que, malgrat les ferotges intervencions, travetes i ofecs, funcionen prou bé. Tenim tot això. I a vostè no li faci anar per tots els pobles de Catalunya, veurà quina és la vida que hi ha al país. Veurà les xarxes cíviques, els ateneus populars. No els faci por sortir a conèixer Catalunya.

Què ens falta? Ho diré ben clarament perquè això tampoc no té secrets. Ens falta un marc legislatiu favorable i la disposició dels recursos que la gent d'aquest país és capaç de generar. Insisteixo en allò que els he dit abans: el benestar, la cohesió, la convivència no es garanteixen amb una bandera o una altra. No es garanteixen anul·lant el debat polític o carregant-se les institucions amb l'article 155.

Es garanteix amb la màxima ocupació possible, amb un sistema educatiu de qualitat, amb la millor atenció sanitària possible, amb un índex elevat d'accés a la cultura, i sí, prioritant els pressupostos de cultura, amb habitatge per a tothom, amb dinamisme empresarial, amb bones solucions de transport i mobilitat. Es garanteix amb recursos i capacitat legislativa plena. És tan evident i tan elemental que la fórmula no té secrets. Només així evitarem la fractura. Ho va dir Muriel Casals, per tenir un estat del benestar has de tenir un estat. Si no tenim les plenes competències, si no tenim els plens recursos, com voleu que afrontem allà on més focus hem

de posar, allà on la gent se'ns pot quedar enrere, i que és la nostra gran prioritat. I tanmateix amb l'escassetat de recursos, amb el que tenim, aquest Govern ho ha posat com a prioritari.

Si a vostès els preocupés realment l'agenda social i la convivència, exigirien la retirada de la suspensió de les lleis de mesures urgents per l'emergència habitacional i de pobresa energètica. Hi ha una llei que tenim suspesa. Estan d'acord en què aixequem la suspensió? També la llei d'igualtat entre homes i dones, del canvi climàtic, de l'Agència Catalana de Protecció Social, o la llei d'universalització de l'assistència sanitària.

Si realment els importés, no s'haurien posat al bàndol dels que han impugnat el paquet legislatiu aprovat per aquest parlament amb àmplies majories. O és que aquestes lleis només beneficien els ciutadans independentistes?

De la mateixa manera, si la seva preocupació fos sincera i no el teatre a què s'han acostumat, serien al capdavant de la reivindicació per la fi de l'espoliació fiscal. M'agradaria veure'ls allà. És el torpede més gros que s'ha llençat contra la línia de flotació del benestar, la igualtat i les oportunitats de tots els catalans, però principalment d'aquells que tenen més dificultats per arribar a final de mes. I aquest no és un problema puntual dels últims anys o de la deriva del procés secessionista, com a vostès els agrada dir. És un problema crònic, sistemàtic, estructural, gravíssim. Cap país se'n pot sortir amb aquest dèficit fiscal, cap país. Sempre tindrem gent que se'ns quedarà al darrere. I si realment ens importa la gent, si treballem per la gent, jo almenys el meu exercici de la pràctica política no el concebo de cap altra manera que no sigui treballar per la gent, perquè aquesta gent pugui tenir totes les oportunitats necessitem disposar del marc legislatiu i dels recursos.

La cohesió social es mesura pel grau de confiança, el compromís amb la societat i el grau de participació o implicació en la vida civil, cultural i social del país. I aquí faig una esmena a la totalitat al seu discurs: tenim una vida civil, cultural i social al país enorme, una riquesa enorme, i sí, diversa. Insisteixo, surtin a conèixer el país; vagin arreu, vagin a conèixer els ateneus populars, les colles castelleres, la gent que es preocupa del seu barri, dels que estan lluitant per tirar endavant durant tot un any potser la festa major del districte on viuen. De la gent que està en debats culturals. És fantàstica la xarxa social d'aquest país. No els faci por. Això ens fa poble, ens fa cohesió.

Hi ha uns quants elements que ens permeten valorar la cohesió: la pertinença o l'aïllament; la inclusió o l'exclusió; la participació o el no compromís; el reconeixement o el rebuig; la legitimitat o la il·legitimitat; els lligams culturals; la diversitat; les xarxes socials i l'associacionisme; les interaccions i els vincles socials; les comunitats d'interpretació i les identitats grupals; i la desigualtat i la pobresa. Tot això és el que forma part de si som una societat cohesionada o no. Aquí sí que ens juguem la cohesió.

En aquest sentit, vull destacar la importància de les xarxes socials que vertebrin la societat civil: l'associacionisme, les cooperatives, les mútues, els ateneus. Per exemple, tota la xarxa d'Aules Sènior o Aules Grans que reuneixen milers de persones grans a tantes ciutats

catalanes cada setmana per continuar la seva formació. I també totes les organitzacions de cultura popular. Això és cohesió.

Tots aquests són elements que permeten avaluar la cohesió d'un país o d'una societat. Els han estudiat bé aquests indicadors, els coneixen, abans de fer discursos tremendistes? Hi participen? Han observat què diuen els estudis socials que es fan en aquest camp?

Saben que qui precisament surt més malparat en aquests estudis sobre la confiança dels ciutadans de Catalunya són les institucions de l'estat espanyol? Els interessa realment mirar de resoldre els aspectes que tenen més opcions d'afectar la cohesió social i la convivència a Catalunya? Sincerament després d'escoltar el seu discurs d'avui la resposta no pot ser positiva.

En canvi, ens demanen que apedacem la societat amb una mà lligada a l'esquena i sense recursos ni capacitat legislativa. I nosaltres els responem ben clarament que volem deixar de posar pedaços d'una vegada per totes. Volem resoldre l'arrel d'aquests dèficits. Volem que no es produeixin.

Volem que la convivència, la cohesió i el benestar siguin el resultat de les capacitats de la ciutadania i dels encerts de les nostres institucions. No volem que ningú faci creure que la convivència és el silenci.

Volem acompanyar una societat que és activa, crítica, implicada, radical i compromesa. Ja sé que fins i tot alguna d'aquestes paraules ja els alerten, els molesten. Que voldrien que tothom es quedés a casa i que ningú no volgués canviar res. Doncs no hi pensem renunciar.

Per això la nostra obsessió com a govern és fer tot el que estigui a les nostres mans per a donar els millors serveis i facilitar la millor cohesió i benestar possibles. Aquest govern està absolutament encarat a resoldre els problemes que hi ha en tots els àmbits de la política social. I tenim molta feina per fer: acollida de refugiats, menors sota tutela, desnonaments, pobresa estructural, abandonament escolar, atur, atenció a la dependència, treballar per la igualtat, pel col·lectiu LGBTI.

És cert que la màxima atenció mediàtica de la política catalana és per a un gravíssim problema democràtic i de drets civils i polítics que patim. Però no s'enganyin i, sobretot, no vulguin confondre els ciutadans: aquest govern dedica tot el temps possible i més a millorar les condicions de vida de la gent.

I això com ho fem? Exemples. Doncs, des del Departament de Treball, Afers Socials i Família es treballa en la direcció de posar les persones al centre de les polítiques i les institucions. Passant d'un model de serveis orientat a col·lectius i sectors a un model orientat a les persones. Reforçant els serveis bàsics i preventius per a estalviar haver d'actuar quan ja s'ha creat el problema.

Treballem per a forjar una xarxa de suport i acompanyament als projectes vitals de tothom, ciutadans i famílies, per aprofitar les oportunitats que brinda el nostre entorn. I quan hi ha una punta que no prevèiem, com ha passats amb els menors no acompanyats, aquesta arribada massiva de més de 3.000 menors enguany ens hi aboquem i hi dediquem les hores i els recursos que calguin per resoldre-ho, com ho hem resolt.

Promovent l'autonomia personal i la integració de persones amb discapacitats. Insisteixo, tota persona en aquest país ha de tenir les mateixes oportunitats per tirar endavant el seu projecte de vida, totes sense cap mena de diferència. Activant mecanismes de suport en la infància, adolescència i joventut per a crear dinàmiques de màxima inclusió. I reforçant el tercer sector social, El més afectat per l'aplicació del 155 amb desenes i desenes d'expedients aturats perquè ningú no prenia cap decisió, apunt de tancar algunes entitats del tercer sector social. El civisme i un model català de voluntariat, tot això ens fa cohesió.

També des del Departament d'Ensenyament, que proposa de bastir un Projecte Educatiu de País. Tenim un model educatiu amb vocació de servei públic i compromès amb el poder transformador de les persones i la societat a través de l'educació i el volem millorar. Però el defensarem a ultrança el model català d'educació.

Un model educatiu que podria treballar més tranquil·lament, més professionalment, que és el que volem, si no tingués l'amenaça constant de la politització i la persecució que ha hagut de viure aquests últims mesos. Vostè creu que fa algun favor ensenyant aquesta foto d'aquesta escola? O per qüestions com la llengua, des que vostès van decidir crear sense èxit un conflicte on no n'hi havia cap. Quantes famílies demanen escolaritzar només en castellà al país? Quantes famílies ho demanen? Mirin les dades. No facin un conflicte ni de l'escola ni de la llengua, és un dels grans consensos socials que hi ha al país. No ho fracturin.

Una immersió lingüística és un model que ha rebut el reconeixement d'Europa precisament pel seu valor inclusiu i cohesionador. Aquest és un altre exemple que posa en entredit la sinceritat de la seva preocupació per l'agenda social.

Salut també té com a missió prioritària una agenda social que exigeix reduir desigualtats que en l'àmbit de la sanitat es produeixen desgraciadament per causes socials i de gènere. Una agenda que demana també màxim esforç en l'atenció primària, en les mesures de prevenció, en l'atenció social i en la innovació. En aquest àmbit, els hi tornem a demanar quin és el seu compromís i el seu capteniment. Aquest parlament va fer una llei perquè ningú no es quedés a la porta de cap ambulatori o de cap hospital sense ser atès. I qui no va votar una llei com aquesta? Doncs vostès. Vostès van abstenir-se. I el vot contrari del PP. I si vostès s'abstenen per una llei que fa el parlament perquè ningú no es quedi a les portes d'un ambulatori o d'un hospital sense ser atès, es veuen legitimats per parlar d'agenda social o convivència? Doncs miri nosaltres continuarem treballant de valent per atendre a tothom, vingui d'on vingui i sigui quina sigui la seva situació. I ho farem amb l'aplicació de l'Estratègia Nacional d'Atenció Primària i Salut Comunitària de Catalunya.

L'habitatge, ja he dit que la primera mesura que pren aquest Govern va ser sobre habitatge.

Però és que va ser la senzilla continuació del que havia fet el Govern anterior. Un govern que reivindicava com un dels governs més progressistes que hi ha hagut en aquest país, el govern del president Puigdemont. I per això es van impulsar dues lleis que estem disposats a recuperar. Parlo de la llei de mesures de protecció de l'habitatge per a persones amb risc d'exclusió residencial i de la llei de mesures urgents per encarar l'emergència en l'habitatge i la pobresa energètica. En cap de les dues no els vam sentir protestar gens quan van ser suspeses contra la voluntat majoritària d'aquest parlament. Estaran amb nosaltres per reivindicar i per aixecar aquesta suspensió? Votaran aquestes lleis quan nosaltres les tornem a portar a aquest parlament perquè siguin votades? Explicitaran doncs que aquest és el seu compromís amb l'agenda social o no? Insisteixo mesures de protecció de l'habitatge per a persones amb risc d'exclusió residencial i de la llei de mesures urgents per encarar l'emergència en l'habitatge i la pobresa energètica. Estan a favor d'aquestes lleis o no ho estan?

Els he explicat de manera succinta l'enfocament d'alguns àmbits d'acció de govern. Fa dues setmanes vam presentar el Pla de Govern amb més de mil mesures concretes d'actuació. I en la meua intervenció al Debat de Política General, la setmana passada, vaig desglossar també les mesures més importants que preparem.

L'agenda social d'aquest govern és transversal. De fet, tan sols amb una agenda transversal és possible encarar qualsevol problema de desigualtat, de manca de cohesió o de convivència. Des de la cultura fins a la ramaderia, passant per l'empresa i la seguretat. La política social és un objectiu compartit que exigeix la implicació de tothom.

Aquest és el nostre compromís i la nostra determinació. Ja ho va ser l'any passat quan la despesa social del pressupost del Govern va incrementar en 1.355 milions d'euros. I ja els avanço que el pressupost del 2019 inclourà nous increments per seguir millorant els serveis bàsics d'atenció a les persones. Esperem doncs el suport de tots els que vulguin reforçar els serveis i les prestacions als 7 milions i mig de catalans. Perquè aquest és un pressupost per a 7 milions i mig de catalans.

Dit això, permetin-me que li reiteri que el nostre govern no és ni serà neutral davant de la vulneració dels drets i llibertats més elementals. Com tampoc no ho és la immensa majoria de la societat. Com tampoc no ho són bona part dels votants de les forces que polítiques que no defensen la independència. No estan a favor de la repressió, no estan a favor de la monarquia, volen un referèndum d'autodeterminació. En aquest país hi ha tres grans consensos. Molts dels seus votants estan aquí, perquè tot té un límit. I perquè la crispació i l'agressivitat no la vol ningú en aquest país.

Insisteixo, l'espai públic no és ni ha estat mai neutral. I encara menys davant de la vulneració de drets i llibertats. L'espai públic ha de ser lliure. No vulguin també ara impedir aquest espai de llibertat que havíem aconseguit guanyar amb moltes lluites compartides.

L'independentisme ha estat, és i serà sempre un moviment pacífic. Completament pacífic, incliusiu i extraordinàriament obert i generós amb tothom, que ha demostrat el seu civisme i el

seu bon to. I això en el fons també els cou. Aquestes manifestacions de l'Onze de Setembre, aquest civisme, aquesta no violència...

De fet, hem parlat i practicat la revolució dels somriures. No ho sabem fer de cap altra manera els catalans. Rebutjarem sempre la violència i l'agressivitat. Rebutgem sempre la violència i l'agressivitat. No ens agraden gens. Però és que no formen part dels catalans. Ens equivocariem si volguéssim practicar-ne. Qualsevol espurna d'agressivitat, ha tingut sempre la condemna immediata dels partits sobiranistes i les entitats.

L'única violència que hem vist és la de fa un any del primer d'octubre, allò sí que va ser un grup organitzat violent i algun dia seran jutjades les persones que van ordenar carregues policials contra ciutadans que votaven. Com han de ser jutjats tots aquests els encaputxats que retiren llaços amb armes blanques de nit, els policies enviats per atonyinar ciutadans amb paperetes a la mà i els braços enlaire, els grups d'extrema dreta que s'han manifestat al costat de determinats partits polítics d'aquesta cambra. Jo vaig escriure aquest estiu un article alertant de l'ou de la serp del feixisme. Hem de combatre'l, no podem deixar que l'ou de la serp del feixisme s'instal·li en la nostra ciutadania.

Si estan realment preocupats per la convivència, comencin a condemnar de manera contundent i directa les agressions primer, del primer d'octubre, i segon, d'aquests grups violents contra ciutadans pacífics. Nosaltres també volem que no hi hagi matisos en la condemna de les violències.

Insisteixo: la cohesió, la convivència i el benestar no tenen cap inconvenient amb la diversitat d'opinions polítiques ni de cap mena. El que realment fractura és que no es pugui fer un referèndum d'autodeterminació acordat amb l'estat i vinculant, i que, quan el primer d'octubre es va organitzar, s'enviessin policies a atonyinar ciutadans.

Ens hem de situar en aquest marc, ho hem de tenir molt clar: n'hi ha uns que peguen i uns que reben; uns que empresonen i uns que són a la presó; uns que falsegen els fets i envien a l'exili ciutadans honorables, i uns exiliats a qui els tribunals de països europeus els donen la raó. Aquest és el marc i és importantíssim entendre'l per saber què està passant al país.

Davant d'una Europa que vivia l'esclat del feixisme, el president Franklin D. Roosevelt, en el seu discurs inaugural de 1933, va dir que 'l'única cosa de la qual hem de tenir por és de la por mateixa'.

Enfrontem-nos al debat polític sense amenaces, nosaltres ens hi enfrontem sense por, no tenim res més. L'únic que podem fer es venir al debat sense por, amb la lluita del nostre pensament. Posar sobre la taula perquè creiem que la República Catalana és la millor solució pels nostres ciutadans. Però no podem tenir aquest debat en condicions de llibertat, perquè sempre hi ha una amenaça o altra, perquè tenim gent a la presó o a l'exili. Atreveixin-se a tenir aquest debat. Aquest és el debat que ens uneix.

Acabo agraint-los un cop més l'oportunitat d'haver pogut tornar a explicar el projecte de país amb valors republicans que ens disposem a realitzar. Malgrat tots els obstacles que ens posen, el seu esperit de venjança i la virulència dels seus atacs, nosaltres avancem perquè el nostre motor és la gent i no la ràbia ni l'amargor. I per això ho fem com sempre, de l'única manera que sabem, amb el somriure, la revolta.

Moltes gràcies.